

Kimmo, Kaisa, Julius ja Ines olivat hyvällä tuulella. Yhdessä todettiin että ollaan melkoinen tiimi:

Kimmo tietää paljon ja tärkeitä asioita, Kaisa on uskomattoman utelias, Julius on sellainen tutkija ja keksijä, Ines on auttavainen ja kannustaa muita. – Hei tällä ryhmällä selviää vaikka mistä, huudahtivat lapset yhdestä suusta. – Vaikka ei tässä nyt sentään miksiäkään ryhmä Hauhauksi ruveta, - sanoin Kimmo tomerasti, - ollaan jo sen verran isoja.

- Onko teitä suututtanut joskus oikein kunnolla, kysyi Ines. – Arvaa vaan, vastasi Julius miltä tuntui kun yks yläluokkalainen potkaisi rakentamani vesipumpun hajalle. - Olin testaamassa sitä ulkona, ja sieltä se rynnisti kinttunsa kanssa, puhisi Julius vieläkin niin vihoissaan että kasvot punoittivat. – Hei säädä vähän, sanoi Kimmo. – Kimmo tarkoittaa että tunteita voi säädellä, tiesi Ines ja jatkoi - Äiti löysi netistä mainion robotin, jonka kanssa voi harjoitella tunteiden säätöä. -Minä olin tuolloin aivan hirveän surullinen niin että en saanut edes unta, muisteli Ines. Marsuni kuoli, ja se oli kaiken aikaa mielessä.- Robotin kanssa säädin surullisuusnappulaa koko ajan pienemmäksi, ensin vähän sitten taas vähän ja lopulta surullisuus oli semmoinen kaipaustyypinen olo. Marsu oli seitsemän vuotias kun se kuoli, ja äiti kertoi että eläinten elinikä vaihtelee tosi paljon. Suuret kilpikonnat voi elää 200 vuotta, koirat jotain viisitoista vuotta, marsut sen seitsemän ja sitten vaikka joku perhonen yhden päivän. – Ne on siis ERILAISIA, huudahtivat toiset yhteen ääneen. – Erilaisuus kuuluu elämään, päätteli Ines mieltäväisenä. Lapset lähtivät Ineksen kotiin katsomaan tunnerobottia, ja huomasivat perillä että jokainen tarvitsee oman tunnerobotin.